

Stajerc" izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krona, za pol in četrt leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštne. Naročnino je plačati naprej. Posamezne števe se prodajajo po 6 v. Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje števe 3.

Slava Tebi, ki si nas kmetuje ljubili!

Kmečki stan, srečen stan!

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inseratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 30.

V Ptuj v nedeljo dne 24. julija 1910.

XI. letnik.

Proti avstrijski zastavi ...

Mi ne sumničimo in ne vohunimo. Pribiti pa moramo nekaj dejstev, ki jih pozna danes že vsa javnost!

Prvaška politika bila je od nekdaj slovenskemu ljudstvu le škodljiva in nevarna, kar smo že opetovano na podlagi neopredeljivih dejstev dokazali. Hotela je odtrgati vse gospodarske in duševne vezi z nemškimi sosedi, potom katerih edino si je zamoglo slovensko ljudstvo ojačiti svoj položaj.

V zadnjih letih pa je pričela ta nesrečna prvaška politika še nevarnejša postajati. Slovenski poslanci so se pričeli združevati s češkimi, od katerih je znano, da jim je avstrijska domovina deveta briga. In pod tem vplivom v prvi vrsti postala je prvaška politika skozinskoz protislovenska ter proticesarska. Vemo, da stotero oseb, ki hodijo za prvaki, niso veleizdajniškega prepričanja. Ali voditelji prvaške politike danes nič več ne skrivajo svoje veleizdajalske srce ...

Opozarjamo še enkrat na čudno stališče, ki ga je zavzemalo prvaško ali "narodno" časopisje ob priliki avstrijsko-srbske vojne nevarnosti. Takrat so slovenski listi naravnost šuntali proti Avstriji in se zavzemali za sovražno Srbijo. Takrat so v Ljubljani na večer praznovanja cesarjevega jubileja vrgli sliko Franc Jožefa I. iz okna in jo nadomestili z ono srbskega prestolonaslednika. Takrat se je čul po shodih slovenskih prvakov vedno iz novega klic "živio Srbija". Ja, na avstrijske, štajerske vojake so v Ljubljani pljuvali.

Od tega časa pa do danes se je še mnogo pojstrilo. Pred kratkom so se vršile v bulgarskem glavnem mestu Sofiji velike vseslovenske prireditve. Glavno vlogo pri teh prireditvah so igrali Rusi, katerih strupeno sovraštvo proti Avstriji je itak znano. Udeležili so se pa te vseslovenskih hujškarji tudi slovenski prvaki. In v "narodni" pijanosti se je izgovorila marsikatera beseda, ki bi jo drugače zamolčali. V "beli" Ljubljani so se seveda že naprej "navduševali". Slovenski list "Jutro" je n. pr. 4. t. m. odkrito pisal, da je črno-rumena cesarska zastava "simbol naše podrejenosti". Prvaki torej želijo priti proč od Avstrije, oni zaničujejo črno-rumeno zastavo! In take izbruhe se sme na Kranjskem javno razširjevati!

In skoraj vsi prvaki, "narodni" listi so izrazili enako mnenje. "Slovenski narod" je n. pr. 15. t. m. pisal, da "si je ideja srbsko-slovenskega bratstva pridobila najzgodnejša tla". "Narodni dnevnik" z dne 15. t. m. zopet želi Poljakom "dneve, ko bo de zasijala poljska krona v novem sijaju". Kakor znano, je bilo poljsko kraljevstvo razdeljeno med Rusijo, Nemčijo in Avstrijo, celjski "narodnjaki" pa bi radi zopet Poljsko urednili. Ali ni to protiaustrijsko? Zanimivo je tudi, da so v Sofiji nastopali Slovenci, Hrvati in Srbi kot "ena narodna skupina" ... Listu "Jutro" pa je bilo vse to še premalo. Hotel je, da se naravnost pove veleizdajalske misli. Tako piše 13. t. m.: "Oh ta slovenska plašnost, oh ta

cincavost! Da ste videli delegata za delegatom, kako se je zvijal, da ne bi zinil katere, ki bi le količkaj dišala po politiki. Čemu naj bi se ne povedalo, kar teži slovensko srce? Čemu skrivamo svoje jarne? Čemu se izogibamo vsake besedice, ki bi si jo utegnil kdo malo nepatriotično razlagati?" itd. "Jutro" pravi torej, da smo v jarmu, ker smo na Avstrijskem. Pod srbskim geslom bi bili seveda "svobodni" ... Češki dr. Gross je povedal tudi, kaj hočejo panslavisti, ko je vzkliknil: "Naj pride skoro dan, ko bomo združeni vsi Slovani, od Triglava do Balkana" itd. Tako združenje je seveda le tedaj mogoče, ako se Avstrijo razbije. Po prireditvah ni imelo "Jutro" drugega opravka, nego da je na vse pretege srbske vojake in oficirje hvalilo, to pa na za Avstrijo tako žaljiv način, da je moral državni pravdnik ta srbofilski list konfiscirati.

Posledice tega brezvestnega hujškanja prvaških listov so se seveda kmalu pokazale. V Ljubljani se vsacega javno zasmehuje, kdor razobei pri kakšni prireditvi cesarsko zastavo. Obrtnike in trgovce, ki imajo Avstriji zvesto prepričanje, se bojkotira in se jim nevarno grozi. Pred kratkem pa se je izvršil v Ljubljani tudi zločin, ki kaže vso zlobnost slovenskih prvakov. Na cesarjev spomenik postavili so namreč slovenski hujškači nočno posodico, da bi s tem cesarja zasramovali. Hribarjevi policaji seveda ne bodejo lopove dobili. Ali značilen za razmere v slovenskih pokrajinah je ta pobalinski dogodek!

Se bolj značilen pa je ta-le dogodek: Ko so prišli slovenski prvaki na poti v Sofijo tudi v srbsko prestolico Beligrad, sprejeli so jih z velikim navdušenjem — srbski oficirji. Med temi oficirji je bilo gotovo tudi nekaj takih, ki so se svoj čas udeležili krvavega umora lastnega kralja. In ti kraljemorileci so stiskali slovenskim prvakom roke ... Potem so pokazali Srbi svojo zastavo. "Jutro" poroča dobesedno: "Slovinci so poljubljali s solzami v očeh v bojih vso raztrgano srbsko zastavo, ki je bila pri dvorski straži in na vse strani so se razlagali burni klici: Živijo kralj srbski, živeli Srbi!" Mislimo, da to zadostuje! Pred kratkim časom bi se bila skoraj vnela vojska med našo domovino in Srbijo. Takrat bi srbski vojaki pod to zastavo na naše sinove streljali. In prvaški veleizdajalci se ne sramujejo, da častijo in poljubljajo to zastavo avstrijskega sovražnika, da kličejo "živio" kralju po milosti revolverja, krvavemu Petru ...

Slovensko ljudstvo, ali zdaj vidiš, kam te vodi prvaška politika? V boj proti avstrijski zastavi, — to je geslo prvakov. Slovensko ljudstvo je vedno dokazalo zvestobo do cesarja in domovine. Slovenski vojaki so se na avstrijskih bojiščih vedno hrabro borili. In zdaj jih skuša banda od Srbije plačanih, podkupljenih hujškačev v veleizdajo zapeljati! To je vsa "narodnost" naših prvakov. Deželne zbore in državni zbor avstrijski so prvaški poslanci razbili, doma pa hočejo veleizdajsko ljubzen do Srbov širiti ... Ljudstvo, zdrami se!

Politični pregled.

Davek na neumnost. — s tem imenom so označili malo loterijo. Zanimivo je vprašanje, koliko nese loterija državi. Lansko leto stavilo se je v loterijo 96,748.150 krat in postavilo skupaj 36,867.151 kron. Zadelo se je v loteriji 1,351.766 krat v skupnem znesku 20,206.094 kron. Država je imela lansko leto iz loterije čistega dobička okroglo 14 1/2 milijonov kron. In večino te svote tvori kravavi krajcarji najrevnejših slojev!

Obsojeni iredentovci. V Trientu je sodišče več laških iredentovcev na ječo od 10 do 28 dni obsodilo, ker so nekega Nemca iz političnega sovraštva napadli in poškodovali.

Laški vohuni. Občinskega tajnika v Ponte di Leggio in nekega drugega Laha so zaradi špionaže zaprli. Tekom preiskave so na tirolsko-laški meji še dve sumljivi osebi zaprli. Laških vohunov na meji kar mrgoli.

Bravo! Provincial kapucinskega reda izdal je okrožnico, po kateri se morajo menihi zopet starih strogih določb reda držati. Menihi so zelo vznemirjeni, kajti v kapucinskih kloštrih so se že navadili precej dobrega življenja.

Hrvatski ban dr. pl. Tomažič je podal svojo demisijo. Možu se ni posrečilo, urediti po njegovih predhodnikih zavožene razmere na Hrvatskem.

Avstrijani v Črnigori nimajo ravno posebno prijetnega položaja. V bližini Antivarija so morali zdaj vsi tamošnji Avstrijani na zahtevo črnogorske vlade svoja posestva razprodati, kajti drugače bi jim vlada posestva enostavno vzela. Avstrijska vlada baje posreduje, čeprav ne verujemo, da bi bilo to posredovanje posebno uspešno.

Politični umor. V Teheranu so radikalci umorili najvišjega perzijskega duhovnika Seid Abdula. Umorjeni je bil vodja duhovniške (klerikalne) stranke.

Na Kitajskem hočejo baje vpeljati splošno vojaško dolžnost in pomnožiti stalno armado na 2 milijona mož preženega stanja v času mira. Tudi se pogaja kitajska vlada z Nemčijo, da ji ta pripusti mnogo nemških oficirjev, s katerimi bi se kitajsko armado moderniziralo.

Kako sodijo obrtniki o slovenski obstrukciji.

Slovenski poslanci so zopet državni zbor razbili. Zakaj? Ljubi Bog, zato se ti ljudje ne brigajo dosti. Glasilo avstrijskih obrtnikov "Reichshandwerkerzeitung" piše o tej stvari tako-le:

"Najbolj čudni vzroki zadoščajo temu 'gsindelnu' (— ljudje, ki uganjajo že leta sem tako tatvinsko politiko, ne zaslužijo drugega imena!) —, da vstopi v obstrukcijo.

Prvič so slovenski poslanci baje zaradi "kmetov" v Bozni obstruirali; zdaj pa zopet zaradi italijanske fakultete. Nekaj jim mora biti vedno kot izgovor za njih zločinski delovanje. Pravi vzrok pa je naravnost nesramni!

Eden „voditelj“ slovenskega ljudstva, ožlindrani dr. Šušteršič, ki hodi že leta sem brez sramu umazan v javnosti, hoče minister postati. In ker se je češkim t. zv. agrarcem enkrat posrečilo, da pridobijo enemu svojih ordinarnih ljudi s tako obstrukcijsko komedijo ministersko penzijo, hočejo to tudi prvaški vodje. To je pravi vzrok obstrukcije slovenskih poslancev.

Nekaj pride človeku nehotè na misel: kako neizobraženi morajo biti ljudje, kateri pošiljajo take ljudi v državni zbor! Tisočero resnega dela za vse delavne stanovse je dovolj! Vse stoji, vse mora počivati! Zlasti obrtniki morajo mirno gledati, kako se njih zahteve vedno le prezira. Najširši sloji prebivalstva ostati morajo v bedi in revščini in najvažnejše postavbe se ne uresničijo. To pa samo zaradi tega, ker imamo brezvestne poslance, katerim je lastni žep več, kakor blagor ljudstva in države!

Ako se le te žalostne možakarje pri delu vidi! Komandira jih ožlindrani dr. Šušteršič in nekaj farskih hujskačev, „doktorji“ Krek, Korošec, itd. Po piščalki teh gospodov plešejo vsi drugi. Tako n. pr. znani poslanec Gostinčar. Ta velja kot slovenski zastopnik obrtnikov. Kadar se pa grè zato, da bi se glasovalo za obrtniški predlog, takrat mora ta „pfajfendekl“ Gostinčar šele duhovnega gospoda dr. Kreka za dovoljenje prositi. Semtertja dovoli to gospod doktor, drugič pa (n. p. pri glasovanju o obrtnih zadevah v socialnopolitičnem odseku) zopet tega ne dovoli in potem glasuje „zastopnik obrtnikov“ Gostinčar seveda proti obrtnikom.

Zato pa je smel ta slovenski Gostinčar proti italijanski visoki šoli dolgi obstrukcijski govor držati. Material za ta govor se je revčku seveda dalo. Ako se le tega vbolega vraga sliši, da se mora ure dolgo z zapovedanimi zaspanimi govori mučiti, da si pridobi dopačenje svojih zapovednikov v duhovniški suknji, potem presine človeka čuvstvo tihe veselosti. Ako se pa pomisli, da ta „štifelpucer“ doktorjev Šušteršič, Korošec in Krek hoče biti predstavitelj slovenskih obrtnikov, potem mora človek res tiste obrtnike obžalovati, ki so takega človeka v državni zbor odposlali. Pravzaprav nastopa tu — gnus!

In taki ljudje onemogočijo vsako delo v državnem zboru.

„Pfui Teufel!“ — — —

Tako piše torej list vseh avstrijskih obrtnikov, zanimiva „Reichshandwerkerzeitung“. Mi podpišemo ta jezni članek z obema rokama! Obrtniki kakor delavci in kmetje trpijo vsled skandalozne obstrukcije prvakov. Gostinčar seveda kaj takega ne razume, kajti njemu se vsled farske protekcije dobro godi. Svoj čas bil je sicer nasprotnik farjev in je proti njim kandidiral. Pozneje pa je prišel h koritu; nekaj časa je še v nemški „špinfabriki“ v Ljubljani delal, potem je kiše v farskem konzumu nosil in končno je postal poslanec. In kot poslanec „zastopnik obrtnikov“. Istotako ogrlar Grafenauer.

Res, omenjeni list ima prav: „Pfui Teufel!“

Dopisi.

Dol pri Hrastniku, 17. julija 1910. — Takaj se je v nedeljo velika reč godila. Požarna bramba v Dolu je dobila „fano“ in to so morali žegnati. Bilo je tako vpije, da pride do tisoč ljudi. Ali dandanes ne gre nikdo rad na lim. Prišlo jih je res, iz Račja, iz Trbovelj in iz Zagorja kakih 30; kakih 10 je bilo tudi „sokolov“, učitelj in nekaj čevljarjev; ti menda glih skupaj pašejo. Tako gredo iz kolodvora, in tudi drugi, ki so ravno k maši šli, glažarji in glažarce. Pri mostu, ko se proti Dolu zasuka, stal je ta debeli dacar s svojo požarno brambo, kakor da bi ga bil uzidal. Fabricanke so rekle: Nismo mislile, da ima ta debeluh tudi pred ženskami tak respekt; salutiral nam je, kakor drugim... Hauptman Kolouček je tako dobro govoril, da se še danes ženske jokajo čez ta večni govor. Ta vbogi hauptman je dobil eno dolgo sabljo od nekega starega dragonerja, ki je leta 1848 pri „nacionalgardi“ služil. Kar neki žendar to vidi in glej, kakšna

sramota; sabljo je moral oddati; šnurbar bi mu bili tudi vzeli, pa ga ni imel. Ko je pa ta debeli Podmenik govoril, se še danes vse smeji in nazadnje je nastal prepir. Krojač Štefančič bil je prav srdit, češ, da je bila slaba komanda, da nobeden nič ne zastopi, ja te Pepčeku je celo rekel: Ti si pa en cel osel! Ko je bila ura 12, so jih razdružili; eni so šli h kolodvoru, drugi h Peklarju, tudi k mežnarju in k sv. Petru; tu pa ni bilo nič za dobiti in župnik niso nobenega povabili, čeprav so bile „velike glave“ v Dolu. Popoldne so šli na vse kraje. Bajše so pa „fano“ pod kozolecem pozabili. Mihče bi moral nanjo ohtat, pa je bajše pozabil... Na svidenje!

Bohova. Tisti Bohovčani, ki „Štajerca“ črte, pa ga vendar le preradi čitajo, naj si ga sami naročujejo in tako „Štajercijance“ krepko podpirajo. Še lepše je pa to, da si „Štajerca“ na posodo vzamejo in ga potem kaplanu Kranjcu pod nos nosijo. Naj si kaplan Krajnc svojo poželjivost do priljubljenega „Štajerca“ sam pomiri, ter se naj na „Štajerca“ tudi sam naroči, ali pa posamezne številke sam kupi. Vsaj itak dobro ve, kje se v Mariboru dobivlja in tamkaj tje tudi vsaki ljubi dan na svojem bicikelnu prijaha. Torej kupujte si „Štajerca“ sami, pa vam ne bo treba po naši vasi za njim felhlati.

Eden ki ga ima.

Pohorje. Vrli naš „Štajerc“ je zadnjič prinesel članek iz St. Miklavža na d. p. ter nam objavil, da je Hočki kaplan Jože Krajnc svoj dolgi nos tudi v Šmiklavške zadeve in razmere pomolil. Radi tega so mu krepki Šmiklavžanji prerokevali neko fotografijo noticno šmiklavške petrstne roke. Oh, ko bi le že bila fotografirana! Pa ta nadležen kaplanček se je tudi Pohorcem kaj debelo prikupil! Vsak trenutek prinese svoj rdeči nos v Pohorje in vse luknje prevoha in preštora. Za svojo pičlo hočko kaso udje in denar išče in za „Marijino družbo“ pa jungfrance. Izimši par črnih podrepnikov ga tukaj v Pohorji ne mara nobena mačka ne, a ta debeločozuhasti kaplan se ostudno vsljuje v naše razmere. Si bomo tudi mi priskrbeli fotografa po sistemu Šmiklavžanov. Pri nas pa bo boljše če se pristna Pohorska grča nekeje parkrat fotografira. Pri gostilničarju Glasserju se je zadnjič kmalu kaj takega enacega kaplančku pripetilo, a gospodek ima neznansko gibčne pete. Njemu na korist svetujemo, naj svojo ljubezen do nas Pohorcev malo pomiri in naj rajše doma v kaplaniji ostane, ter se naj za konkurz pripravlja — skrajni čas bi bil — potem pride lahko k nam Pohorcem kot — nadžupnik.

Stranostan.

Žusem. Znani naš župnik, Šebator Tone, tuhtal in premišljal je sem in tja, kaj da bi naredil, da bi lažje v mirnem zavetju proučeval naravo in se divil v njej krasoti. Umna glavica Tonetova je hitro pogruntala. Nad župnišču pustil si je narediti krasni vrtič, takozvani „park“, kateri mu naj služi v njegove namene. Pa vedno študiranje v pusti samoti, dasiravno bajše poln idealov za naravo, mu ni ugajalo — želel si je tovarišice — razvedrila. Krasnega solnčnega dne, ko se divi vsaka duša nad očarajočo lepo naravo in hvali svojega Stvarnika, dobil je naš Tone obisk. He! Zdaj je prilika; hitro jo potegne s svojim nežnim obiskom, ki je seveda Tonetov ideal, v najskrivnejši kotiček rajsko lepega „parka“. A smola! Zapihal je vetrič in srebrno glaseči glas župnikov in njegove srčne družice razlegal se je tajinstveno v burkih valovih na uho na polju svoja dela opravljajoče kuharice in ni čuda, da je le-ta v svoji opravičeni sveti jezi, kakor da bi jo pičil gad, vzkliknila: To je nevarno, faleno! V svoji neizmerni ljubosumnosti divjala je v župnišče in slednjič k skrivnemu kotičku, kjer je Tone s svojim idealom študiral naravo in napravila nepričakovan konec tej rajski idili. Zopet bodo za našega prečastitega gospoda bridki dnevi — dnevi polni jeze nad prokl... „Štajercem“, ki je tudi o tej njegovej „veseloigri“ zvedel! — Ja, ja, gospod Tone: Nič ni tako skrito, da bi „Štajercu“ ne postalo očito! Ne moremo torej Tonetu zameriti, da tako strogo prepoveduje vernim svojim ovčicam branje „Štajerca“ ter ga je že neštetokrat prekel v dno pekla. Zatorej prejmi Šebator — pometaj le lep pred svojim pragom, smeti imaš tam dovolj, katere

ti še prihodnjič javimo in ne bavi se toliko proučevanjem narave. Sploh pa ne bodi tako veren in navdušen lovec „Gospodov“ ter ogiblje se rosnatih livad. Sicer Te zopet popade zlobna protin in Te vnovič prisili iskat si zdravja v raznih kopališčih. Zapomni si torej ta-le rek: „Preden bo petelin enkrat zapel, boče Tvoja kaharica „Štajerca“ trikrat izdala!“

Žusane na višavi.

Št. Peter pod svetimi gorami. Kdo je kriv greha? V prvi vrsti izgojitelj, nadalje pa vsa vrste plačila, vsled česar nastanejo različni miri. Takih izgojiteljev pa, katerim je le za lodec, imamo preveliko. Poglejmo si našega lipmostra in duhovnega svetločaka ter bivšega dekana Joško Tombah. Pustil je svojo dekanijo Rogatcu in prišel sem. Da bi svoje koštrune in backe ložje tepel, počel je študirati, kako mu morajo biti popolni. Smo že vkup, kraj sicer ni eden najbolj vbogih, ipak je število kmetov, kateri bi si radi denarje posodili, veliko. Alia, od takih siromakov se da pač ne premalo dobiti, „dajmo vudriti po njih!“ Hodi „svoji k svojim“ Ročno osnoval je posojilnico z neomejeno zavezo. Dakako, da je če tudi ne ves znesek istega denarja, katerega so kmetje ter drugi na družbo cerkvene stavbe vložili, za fond te osnovane posojilnice služil. Kmetje so si toraj svoj denar zopet izposodili ter od istega svojega denarja obresti plačali oziroma poroki za vplačilo bili. Kakšni nasledki so toraj njegovega posla? Dva posestnika ter gostilničarja, eden iz Sentpetra, drugi iz Bizeljskega, bila sta poroka nekemu kmetu pri tej posojilnici. Dobro je Tompah vedel, da je premoženje dolžnika uravnanjske, pa kaj me briga, profit je moj, plač ga ta ali pa oni. Eden od teh dveh porokov je 12. maja t. l. polovico dolga plačal ter rek: izbršite moje jamstvo! A na mesto istega ga je pa posojilnica še za drugo polovico tožila in bila je na podlagi njihovih kunstnih egoističnih štutov (seveda časa na razpolago) tudi obsojen, še ta znesek z vsemi stroški plačati. Prišli do sodnije domu, bil je (kar priče dokazujejo) razbojen; da ni njegova žena tako sprevidna in njemu priljubljena, bi se tudi gotovo velika nesreča zgodila. Hvala bogu, da je ljudi, kateri se v takih slučajih premagajo! Kaj nam je torej bil dekan Joško Tombah iz Rogatca prinesel? Pamenim, kletvo itd. Gospodje iz Rogatca! Na kak način ste se Vi tega gospoda rešili? Kajti imamo isto željo. Kdor ne ljubi svojega bližnjega tega tudi mi ne maramo. Več naprednjakov.

Iz Stoperc. Kakor je že znano, bili smo pritožili na c. k. oblast zaradi volitve v občinski odbor; ali ni prišlo do prave preiskave. Zatorej je bila volitev občinskega predstojnika dne 3. junija t. l. in sicer od narodno-klerikalne stranke niso naprednjakov iz odbora spravili in občinski predstojnik, kakor se nam zdi je po g. župnikovem kopitu izvoljen, ker ob času volitve Keček ni bil — bolan. Vprašali pa bomo c. k. oblast, ali sme novoizvoljeni rihtar v uri izvolitve vse vzeti na svoj dom od prejšnjega občinskega urada? Govori se, da se je to zgodilo! Mislim, da zato, ker so že tisti dan pripravljali za Plojevo častno občanstvo. Ta slavnost se je šila dne 3. julija. Res, veliko truda so imeli za Plojevo osebo, pa še več pa za predstojnika „Cigani“, katera se je nazadnje igrala. Res čimprizor, da so ravno za Plojevo slavnost izmislili po njihovi modrosti najprimernejšo predstavo „Cigani“. In še nekaj: tudi naprednjakov so bili ti modriani; zatorej so priskrbeli sedežandarjev! Naprednjaki so pa mislili, da za da bi ne bi Jurček Topolovec iz Ptujškega naprednjakov odstranil, ker je bil tam. Dr. Ploj pa čestitamo, da je izostal; bal se je menda poštenih odgovorov in vprašanj, kaj na Ptujski gori, kje so njegove obljube itd. Ploj dobro ve, da v Stopercih ne manjka naprednih mož, ako ravno jih je eden prišel in Vrabčičove gostilne iskat v drugo gostilno in je ta tudi tam nekaj ostrih slisal. Mi naprednjaki se pa nečemo s kakim dohtarskim šrljem pregovarjati, ker ta itak ne bo na njegovo mesto šel, ker ve, da Ploja še njegovi vidne marajo. Ploj se je menda poboljšal in bil ta dan sestavljen predlog za gospodarski zbor da ne bi v državnem zboru politike uga. Gospod urednik, kaj si mislite, kdo je še dr. Ploja? Naš bolani g. župnik Keček,